

வளமையை நோக்கி...

அந்நிக... அந்நிக... அந்நிக அந்நிக

(வாசிக்க வாசிக்க யோசனை வரும்... யோசிக்க யோசிக்க ஐயம் வரும். ஐயம் வர வர... தேடல் தொடங்கும். தேடத்தேட... வாய்ப்பு வரும். வாய்ப்பு வர வர... அனுபவம் பெருகும். அனுபவத்தால் பக்குவம் வரும். பக்குவத்தால் பயன்பாடு அதிகரிக்கும். பயன்பாடு பயன்பாடு உங்களின் மதிப்பு உயரும். மதிப்பு உயர்ந்தால் வாழ்வில் இனிமை வரும். இனிமையைவிட வேறென்ன வளமை வேண்டும்! என்ன... இப்ப வாசிக்கத் தொடங்கலாமா?)

சென்ற இதழில்... “ஒவ்வொரு மனிதரும் ஏதோ ஒரு கவலைக்குள் சிக்கிக் கிடக்கிறோம். கவலையின் கொடை கண்ணிர் மட்டுமே. எனவே கவலை இல்லாதவர்களாக நாம் மாற வேண்டும். அதற்குக் கற்பனை செய்தல் அவசியம்” என்று கண்டோம்.

கற்பனை செய்வது என்பது ஒரு திறன். அந்தத் திறனை வளர்க்க வளர்க்க அது ஒரு கலையாக மாறிவிடும். எந்த ஒரு கலையும் மனித வளர்ச்சிக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் பெரும் வாய்ப்புகளைக் கொண்டு வந்துவிடும் வல்லமை பெற்றதாகும். அந்த வாய்ப்புகளோ நம் வாழ்க்கையையே வளமாக்கி விடும்.

உலகின் மாபெரும் சாதனைகளும், கண்டுபிடிப்புகளும், உருவாக்கங்களும், படைப்பாக்கங்களும், வர்த்தக பிரம்மாண்டங்களும் - பலப்பல மனிதர்களின் கற்பனைகளால் உருவாக்கப்பட்டவையே.

அது தாஜ்மஹாலாகட்டும், கணிப் பொறியாகட்டும், கார்டோனாகட்டும், மோனோலிசாவாகட்டும், கீதாஞ்சலியாகட்டும், பாஞ்சாலி சபதமாகட்டும்,

இனிய நந்தவனம்

காவியங்களாகட்டும், விமானமாகட்டும், வீட்டு உபயோகப் பொருட்களாகட்டும், டிஸ்னி லேண்டாகட்டும், தனிமனித மேம்பாட்டுக்கும், சமூக மேம்பாட்டுக்கும் வித்திட்ட சாதனைகளாகட்டும் எல்லாமே “கற்பனை” என்னும் அபரிமிதமான திறனால் ஆனவையே.

கற்பனை உலகில் சஞ்சரிப்பதன் மூலம் காட்சிகளை மாற்றியமைக்க முடியும் என்பது உளவியல் உண்மை. மனித மனதிற்கு அப்படிப்பட்ட அளப்பறிய ஆற்றல் இருக்கிறது. நாம், நமது மனதைப் புரிந்து கொள்ளாமைதான் வறுமை முதலான பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும் காரணம் என்பதை உணரச் செய்தலே இந்த எழுத்தின் நோக்கம். உலக நடப்பை ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்த்தால் உங்களுக்கே புரியும். வறுமைக் கோட்டில் வாழும் பலரும், நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பலரும் பெரும்பாலும் தமது வறுமை நிலையைப் பற்றியே அதிகம் நினைத்து, அதைப்பற்றியே அதிகம் பேசி, அதைப்பற்றியே அங்கலாய்த்துப் புலம்பி, அதன் விளைவால் உறவுக்குள்ளேயே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு-முரண்பட்டு நிற்பதைக் காண முடியும்.

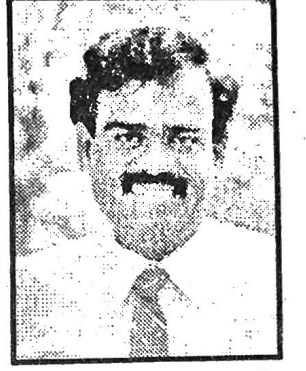
கணவன் - மனைவி, சித்தப்பன் - பெரியப்பன், மாமன் - மருமகன், அண்ணன் - தம்பி, அப்பா - பிள்ளை என அனைவருக்குள்ளும் ஏற்படும் குழப்பத்திற்கும் - தகராறுகளுக்கும், அடிதடிகளுக்கும் அந்த எண்ண கழற்சியே காரணம். இப்படிப்பட்ட சூறாவளியிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்றால் - நாம் அனைவரும், அப்படிப்பட்ட பழகிப்போன எண்ண அலைகளிலிருந்து மீண்டு வெளிவர வேண்டும்.

நாம் நல்ல தண்ணீரைப் பருக வேண்டுமென்றால் - கூவத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டும். சாக்கடையிலிருந்து வெளிவர வேண்டும். நாம் எதை விரும்புகிறோமோ அதை நோக்கி நாம் எண்ணத்தை - சிந்தனையைச் செலுத்த வேண்டும். வேண்டாதவற்றை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். மனதிற்கு ஒட்டடைய அடிக்க வேண்டும்.

நாம் விரும்பத்தகுந்த நிலை குறித்து அதிகமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். விரும்பத்தகாத நிலையையே அசைபோடும் பழக்கத்தை விட்டுவிட்டு, வேண்டும் நிலை குறித்து விழிப்புணர்வோடு தீவிரமாக சிந்திக்க வேண்டும். அந்த சிந்தனையை வளர்த்துக் கொள்வதில் நாம் ஆர்வம் செலுத்த வேண்டும். அதைத்தான் கற்பனையின் மூலம் நாம் சாதிக்க விரும்புகிறோம்.

அதற்கு மாறாக நம்மில் பலரும், தற்காலிகமாக கவலையை மறக்க முனைந்து கொஞ்ச நேர மயக்கந்தரும் மிகவும் எளிதான, தவறான பழக்க வழக்கங்களாகிய மது, கஞ்சா மற்றும் பல்வேறு போதைப் பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி விடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட கீழ்மையான பழக்கங்கள் நம்மை மீண்டும் இனிய நந்தவனம்

மீண்டும் வறுமையில் தள்ளி, கேவலமான அவல நிலையிலேயே நிற்கச் செய்து விடுகிறது - என்பதை முதலில் நாம் உணர்ந்தாக வேண்டும்.

அப்படி உணர்ந்தால்தான் கற்பனையின் அருமை - நமக்குப் புரிய வரும். அந்தக் கற்பனையின் பெருக்குதான் பாரதியின் பாடல்...

‘காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்’

என வேண்டத் தொடங்கிய கற்பனை.

‘காணி நிலத்திடையே - ஓர் மாளிகை
கட்டித்தர வேண்டும்’

என்று வளர்ந்து...

‘பத்து பணி’ரண்டு - ‘தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும் - நல்ல
முத்துச் சுடர்போலே - நிலா’வாளி
முன்பு வரவேணும், அங்குக்
கத்துங் குயிலோசை - சற்றே வந்து
காதற் படவேணும், என்றன்
சித்தம் மகிழ்ந்திடவே நன்றாயின
தென்றல் வரவேணும்’

என்று “வேண்டுவன” பற்றி மனதை விரித்து, விண்ணப்பம் செய்கிறார். அன்று அவர் வாழ்ந்த சூழல் வறுமையே என்றாலும் அவர் புலம்பி அழவில்லை. மனதைக் கற்பனைக் கடலாய் அலம்பல் செய்கிறார். கற்பனைத் திறத்தின் தனித்தன்மையே இதுதான்.

இதையே இன்றைய கவிப்பேரரசின் கற்பனையில்...

**பொறியாளர் இணையம் மெய்யறிவு
மாதஇதழ் நடத்தும் சிறந்த
நூல்களுக்கான பரிசுப்போட்டி**

பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள், மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, அறிவியல், சமூகம், மொழி சார்ந்த ஆய்வு நூல்கள் - 31.12.2007க்குள் வெளியிடப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

படைப்பிலக்கியம் (சிறுகதைகள், புதினம்) ஆய்வுக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் என ஒவ்வொரு தலைப்புக்கும் பரிசு உண்டு.

64 பக்கங்களுக்கு குறையாமல் அச்சிடப்பட்ட நூலின் இரண்டு படிகள் அனுப்ப வேண்டும். நூல்களோடு நூலாசிரியர் வாழ்க்கைக் குறிப்பும் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

பதிப்பகங்களும் நூலாசிரியரின் ஒப்புதல் பெற்று அனுப்பலாம்.

அனுப்பவேண்டிய முகவரி : மெய்யறிவு மாத இதழ், டி. குபேரன் நகர் விரிவு, 11வது தெரு, மடிப்பாக்கம், 3/433-டி, சென்னை-600 091.

கடைசிநாள்: 31.3.2008

‘புத்தம் புதுபூமி வேண்டும்-நித்தம்
ஒரு வானம் வேண்டும்...
தங்க மழை பெய்ய வேண்டும்-தமிழில்
குயில்பாட வேண்டும்...
சொந்த ஆகாயம் வேண்டும்-ஜோடி
நிலவொன்று வேண்டும்...
நெற்றி வேர்க்கின்றபோது - அந்த
நிலவில் மழை பெய்ய வேண்டும்...
எனத் தொடங்கி..

யுத்தம் இல்லாத பூமி-ஒரு
சத்தம் இல்லாமல் வேண்டும்...
மரணம் காணாத மனிதரினம்-இந்த
மண்ணில் நிலை கொள்ள வேண்டும்...
பஞ்சம் பசிபோக வேண்டும்-பாலை
வனம் பூக்கவே... சாந்தி சாந்தி...
என்ற சங்கீதம் ககம் ஏந்தி வந்து
விழ வேண்டும்...

எனப் பொது வேண்டலாய் நீள்கிறது...

நாமும் இப்படி நமது மனச்சிறகை
அசைத்து கற்பனை வானில் சிறகடிக்கப்
பழக வேண்டும். ஆனால் தமிழர்களாகிய
இனிய நந்தவனம்

நமது பழைய பண்பாடு நம்மை தாழ்மையாகவே
சிந்திக்கப் பழக்கி விட்டது. பணிவு என்னும்
பெயரில் பயத்தை ஊட்டிவிட்டது நமது
பழைய மரபு.

ஊறிப்போன பழக்கங்களிலிருந்து
நாம் விடுபட்டு, நமது கூடுகளைவிட்டு,
கூட்டுப் புழுப் பருவம் போதுமென்று
உணர்ந்து-வண்ணத்துப் பூச்சிகளாகச்
சிறகடித்துப் பறக்கத் தீர்மானமான
முடிவெடுக்க வேண்டும்.

பழகிப் போனதால் மீண்டும் மீண்டும்
நமது மனமானது வறுமைதோய்ந்த எதிர்
மறையான எண்ணங்களுக்குள்ளேயே புதைந்து
கிடக்க விரும்பும் என்பது உண்மைதான்.
ஆயிரங்கால் அட்டையைப் போல ஒரு
மூலைக்குள் போய் சுருண்டு கொள்ள
விரும்புவதே நமது மனதின் இயல்பு.

இந்த இயல்பிலிருந்து வெளி
வருவதற்கு நாம் மேற்கொள்வதையே
“முயற்சி” என்கிறோம். முயல்வதன் மூலம்
தான் நாம் கற்பனை வானுக்கு உயர முடியும்.

நமது கற்பனைகளை சின்னஞ்
சிறியதாகத் தொடங்கி பெரிதாக... மிகப்
பெரிதாக... மிகமிகப் பெரிதாக...
பிரம்மாண்டமானதாக வளர்க்க வேண்டும்.
பிரம்மாண்டமாகத் தமது கற்பனையை
விரித்துக் கனவு கண்டவர்களே இன்று
நமது பொருளாதாரத்தை நிர்ணயித்துக்
கொண்டிருக்கும் பெரியவர்களாகத் திகழ்
கிறார்கள். மனது வைத்தால் நாமும் அப்படி
வளரலாம். ஆமாம்... மனம் துவைத்தால்
நிச்சயம் அது சாத்தியம்.

சாத்தியப்பாடுகளுக்கெல்லாம்
அப்பாற்பட்டும் விரிகிற கற்பனைகளால்
மட்டுமே... சாதிக்க முடியாதெனக் கருதப்
படுவற்றையும்கூட சாதித்து சத்தியமாக்க
முடியும்...!
(முன்னேறுவோம்)